

اعلامیه مطبوعاتی

آفت ملیت‌گرایی؛ کودکان روهینگیا را از مالیزیا رانده و آنان را وادار به ترک مکاتب و خانه‌های شان می‌سازد

(ترجمه)

افزایش سخنان و اظهارات نفرت‌پراکنانه، اطلاعات گمراه‌کننده و خطاب‌های غیرانسانی علیه پناهجویان مسلمان روهینگیا در مالیزیا طی ماه‌های اخیر، به بسته‌شدن دست‌کم نه مکتب مخصوص آنان در نقاط مختلف این سرزمین انجامیده است. این مکاتب یا به علت تهدیدها و آزارهایی که کودکان روهینگیا با آن روبه‌رو شده‌اند تعطیل گردیده‌اند، یا مقامات دولتی در واکنش به درخواست‌های مردمی در شبکه‌های اجتماعی اقدام به بستن آن‌ها کرده‌اند. افزایش احساسات ضد روهینگیا، بسیاری از کودکان آنان را از آموزش محروم کرده و شماری دیگر را چنان هراسان ساخته است که از رفتن به مکتب یا حتی بیرون‌شدن از خانه‌های شان وحشت دارند.

برخی منشورات در اینترنت حتی به خشونت علیه مسلمانان روهینگیا و کودکان‌شان تحریک کرده و خواستار این شده‌اند که «آنان را در اتاقی جمع کرده و بسوزانند، مورد تجاوز قرار دهند، مانند کلاغ‌ها به سوی‌شان شلیک کنند و زنان‌شان را عقیم سازند!» همچنین، یک کمپاین اینترنتی که خواستار اخراج شان از مالیزیا است، نزدیک به نیم میلیون امضا جمع‌آوری کرده است. تمام این تعاملات، پیام همان نفرت و نسل‌کشی‌ای را با خود دارد که مسلمانان روهینگیا در میانمار با آن روبه‌رو شدند؛ جنایتی که به کشته‌شدن هزاران تن و آواره‌شدن صدها هزار نفر از خانه‌های شان منجر شده است.

این مفهوم مسموم ملیت‌گرایی است که چنین نفرت شدید و غیرعقلانی را علیه مردمی مسلمان و ستم‌دیده روهینگیا را رشد داده و شعله‌ور می‌سازد؛ مردمی که تنها "جرم" شان این است که برای گریز از نسل‌کشی، به یک سرزمین اسلامی همسایه پناه برده‌اند. ملیت‌گرایی این اعتقاد مسموم و خطرناک، همان چیزی است که رسول الله صلی الله علیه وسلم درباره آن فرمودند:

«دَعُوهَا فَإِنَّهَا مُنْتَنَةٌ»

ترجمه: آن را رها کنید، زیرا گندیده و متعفن است.

این نگرش سبب می‌شود مسلمانان ستم‌دیده‌ای که از قوم یا سرزمینی دیگری اند، با آنان مانند طردشدگان و مجرمان رفتار شود و کودکان‌شان، به‌دست برادران مسلمان شان، آماج آزار، تهدید و اخراج از مکاتب و خانه‌های شان قرار گیرند؛ در حالی‌که باید برای آنان حمایت، پشتیبانی، سرپناه مناسب، آموزش باکیفیت و زندگی شایسته فراهم شود.

در ۲۷ جولای گذشته، مقام‌های مالیزیایی بیش از ۱۰۰ پناهجوی روهینگایی را بازداشت کردند؛ افرادی که پس از آن‌که باشندگان محلی آنان را از خانه‌های شان در "پنانگ" بیرون رانده بودند، برای یافتن پناهگاه به دفتر سازمان ملل در امور پناهندگان مراجعه کرده بودند. باشندگان محل، آن منطقه را "منطقه خالی از مسلمانان روهینگیا" اعلام کرده بودند.

مالیزیا، با وجود آن‌که سرزمینی اسلامی است، مسلمانان روهینگیا را رسماً به‌عنوان پناهنده به رسمیت نمی‌شناسد، بلکه آنان را مهاجران غیرقانونی طبقه‌بندی می‌کند و از حقوق ناشی از اقامت و حضور قانونی، از جمله حق کار و حق کودکان‌شان برای ثبت‌نام در مکاتب دولتی، محروم می‌سازد؛ وضعیتی که خطر بازداشت را همواره بر سر آنان نگه می‌دارد. پناهجویان روهینگیا در بنگلادش، اندونزی و دیگر سرزمین‌ها نیز با محنت و مشکلات مشابه و دردناک دست‌وپنجه نرم می‌کنند.

در حالی‌که تعاملاتی مانند این حرام و بی‌نهایت شرم‌آور است. مگر الله سبحانه و تعالی چنین نفرموده است:

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ﴾

ترجمه: مؤمنان برادران یکدیگرند.

و آیا چنین نفرموده است:

﴿إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ﴾

ترجمه: این، امت شما است و امت واحد است، و من پروردگار شما هستم؛ پس تنها مرا پرستش کنید.

و مگر رسول الله صلی الله علیه وسلم چنین نفرموده‌اند:

«الْمُسْلِمُ أَخُو الْمُسْلِمِ، لَا يَظْلِمُهُ وَلَا يَخْذُلُهُ وَلَا يَحْقِرُهُ»

ترجمه: مسلمان برادر مسلمان است؛ به او ستم نمی‌کند، او را بی‌یاری و یاور نمی‌گذارد (پرستش را خالی نمی‌کند) و تحقیرش نمی‌کند؟!

مگر رسول الله صلی الله علیه وسلم به ما نیاموخته‌اند که مسلمانان چگونه باید با برادران مهاجر خود رفتار کنند، آن‌گاه که انصار و مهاجران را با پیوند برادری اسلامی به هم پیوند دادند و انصار برای کمک به برادران مهاجر خود، نیکی از دارایی‌ها، خانه‌ها و زمین‌های خویش را در اختیار آنان قرار دادند؟

این وضعیت تأسفبار که مسلمانان روهینگیا را متأثر ساخته است، همچنان ادامه خواهد یافت؛ همان‌گونه که مسلمانان اویغور پناهجو در ترکیه، پناهجویان افغان در پاکستان و دیگر مسلمانان ستم‌دیده در سراسر جهان، هنگامی که از پناهندگی و زندگی مناسب در سرزمین‌های اسلامی محروم می‌شوند، با آن روبه‌رو هستند. این وضعیت تا زمانی ادامه خواهد یافت که ما ملیت‌گرایی را مورد قبول قرارداده باشیم، الگوی دولت ملی‌ای را که استعمار تحمیل کرده است حفظ کنیم و مرزهای ملی‌ای را پاس بداریم که بین قلب‌ها و اندیشه‌های ما جدایی می‌اندازند. رنج و محنت پناهجویان مسلمان تا زمانی پابرجا خواهد ماند که خلافت بر منهج نبوت غایب باشد؛ دولتی که از همه مسلمانان، بدون درنظرگرفتن نژاد، قبیله یا رنگ‌شان، حمایت می‌کند؛ دولتی که ملیت‌گرایی را رد می‌کند، برای وحدت سرزمین‌های اسلامی تلاش می‌ورزد، درهای خود را به روی هر مردم ستم‌دیده‌ای که در جست‌وجوی پناهگاهی است می‌گشاید و حقوق کامل تابعیت و زندگی مناسب را برای آنان فراهم می‌سازد؛ همان‌گونه که الله سبحانه و تعالی فرمان داده است و خلفای مسلمانان نیز در عمل نشان داده‌اند. مانند سلطان بایزید دوم که ناوگان خود را برای نجات مسلمانان و یهودیان تحت ستم در اسپانیا، در جریان دادگاه‌های تفتیش عقاید، فرستاد و صدها هزار تن از آنان را در سرزمین‌های خلافت اسکان داد.

بخش زنان دفتر مطبوعاتی مرکزی حزب التحرير